

ERLING JOHANSEN

Offentliggjort d. 28. april 2017

Erling Johansens moster og onkel, Caroline og Erhard Geertsen, boede på Frederiksgade 65, hvor Erhard Geertsen, der var kostefabrikant, også havde både butik og værksted. Erling mindes familien og de herlige feriestunder, han tilbragte i det Geertsenske hjem på Frederiksgade.

DET GAMLE HUS

Anseligt var det saa vist ikke, som det laa der midt i den lange Gade. Lavt var det, og Kuløren livede ikke op. Butikken, der optog den største Part af Stueetagen, var heller ikke af de mest moderne, som den laa der med sine to smaa Vinduer og den høje Trappe. Skulde man ind i Huset, benyttede man naturligvis ikke Butiksdøren, men den store, brunmalede Port, der aabnede een Adgang til den lille Gaardsplads og til Trappen, der førte op til Lejligheden paa første Sal. Af denne Lejlighed saas fra Gaden kun fire smaa Vinduer med sirlige Gardiner og velplejede Potteplanter. Foran det ene Vindue var anbragt det traditionelle Gadespejl.

Tiltrak Huset saaledes ikke i særlig Grad tilfældigt forbi-passerendes Opmærksomhed, saa syntes det for os Børn, der foretrak det som det herligste Feriested paa Jorden, at være det dejligste Slot, man kunde se for sine Øjne, meget smukkere end Kongens hvide Sommerslot derude ved Vandet. Hvor bankede ikke vore Hjerter, naar vi kom gaaende fra Damperen i den tidlige Morgen, og vi saa drejede om det sidste Hjørne og saa, at der laa Huset, der rummede eet af de Mennesker, vi holdt mest af, og som til Gengæld ogsaa elskede os. Nu laa der de mange lyse Feriedage for os med Besøg hos Slægt og Venner, Badning og Ture i den smukke Omegn.

Ingen Port i Verden kan lyde, som den lød, naar den blev lukket op eller smækket i. Og var den først smækket i efter een, saa havde man Paradiset for sig selv, den larmende Verden var lukket ude.

Havde Moster ikke selv hentet een ved Damperen, ja, saa stod hun nu i Døren og bød Velkommen. Man traadte ind og indsnusede den kendte Duft, som gamle Huse har, nikkede genkendende til den malede Velkomsthilsen i Loftet; Salve stod der, og det forstod vi tidligt, at det betød: Her er du altid velkommen! Inden man gik op ad den smalle, stærkt snoede Trappe, som man skulde gaa saa forsigtigt paa, fordi Trinene var bonede, hændte det, at man stak en Tur ind i Kontoret og den gamle Butik, hvor den forlængst afdøde Onkel og hans Far før ham havde haft deres Virkefelt. De mange, mange Børster til de mange forskellige Formaal kunde altid vække Interesse. Bag Butikken laa Værkstedet, hvis Folk man kendte og ofte fik en Sludder med. Hvor syntes man, det var en klog Opfindelse med den Dør derind til, som lukkede sig selv ved Hjælp af en Snor og et Lod. Bag den Dør hang for Resten Bedstefars Ur; det var af den Slags med hvid Skive med et lille Billede og trukket ved et Lod, og mindede om Slægterne før os. Onkel og hans Far havde været dygtige Folk. De havde oparbejdet Virksomheden godt og sad lunt inden Døre. Men de forstod, at der kræves meget af den, der har, og ved deres forstaaende og gavmilde Hjerter vandt de sig mange Venner. De sidste Aar lededes Forretningen af andre, men i samme gode Spor, og det hjertelige og familiære Forhold mellem Stuen og første Sal blev fortsat.

Efter denne lille Afstikker gik Turen saa op til de kære Stuer. Huset rummede, trods sin lille Facade, en god Lejlighed. Fra Entreen, som ikke var stor, men dog ved en Knagerække ligesom fortsattes op ad Trappen til Gæsteværelset paa Loftet, laa til højre et lille Skabsværelse, Portværelset kaldet, og det Værelse øvede stor Tiltrækning paa os Børn, for her gemtes de forskellige Spil: Ludo, Skrabnæse, osv., som vi om Aftenen forlystede os med. Til Gaarden, som med sine hvidkalkede Mure gjorde et ret lyst Indtryk, laa først Spisestuen, der altid betog os paa Grund af det smukke, malede Loft og de høje Paneler, der øverst havde en Hylde, hvorpaa var anbragt mange gamle Ting, saasom Tinkrus, Messingstrygejern o.l. Fra denne Spisestue førte to Døre ud til de andre mod Gaarden liggende Rum; een til det store, dejligt kølige Soveværelse, hvortil vi blev hentet ned, naar det tordnede. Den anden aabenbarede en lang Gang, der førte til Køkkenet. Dette var stort og havde faaet Lov at beholde sit gamle Inventar, Komfuret med de blanke Kobberkedler, der altid skinnede.

Til Køkkenet hørte et dejligt stort Spisekammer, og bag Køkkenet laa den stejle Køkkentrappe og den unge Piges Værelse. Gik man ind ad den anden Dør fra Entreen, kom man ind i de to, ikke særlig store, men overmaade hyggelige Stuer til Gaden. Først Dagligstuen med de grønne Plydsmøbler, Klaveret og det store Pillespejl, der gik fra Loft til Gulv, og ved Siden af denne Stue Herreværelset med de tunge Møbler fra Bedstefars Værksted, den store Kakkelovn og Mosters Sybord med Biblen og Onkels Billede. Hvor var du dog trofast mod ham, du havde elsket saa højt. Sent gik Jert Livs Lykkesol op, men hvor var den straalende klar. Der var ikke mange Dage, hvor ikke du, min kære gamle Moster, besøgte din Vens Grav, som du saa nænsomt plejede. Nu har vi lagt dig til Hvile paa samme Sted, og vi tror, at I nu igen er forenede og lykkelige.

Syntes disse Stuer os smukke om Dagen, hvor meget mere straalende var de da ikke om Aftenen ved Lys. Især naar der var Fest, f. Eks. til Mosters 75 Aars Fødselsdag. Da følte man, hvor Moster og dette gamle hus hørte sammen, og vi, de gamle Venner og Slægten, nød at se det og være med i festligt Lag. Men alt faar en Ende. Timen kom, da de kærlige Øjne lukkede sig for sidste Gang, og det lange Tog bugtede sig igennem de snævre Gader fra den gamle Kirke til Kirkegaarden. Vi, der blev tilbage, samledes endnu en Gang i det gamle Hus, drømmende de kære tilbage og næsten følende deres Nærværelse; og vi takkede for, hvad de og det gamle Hus havde givet os af skønne Minder. Nu er Huset solgt. Vil de, der nu skal bo der, forstaa noget af, hvad der er foregaaet i dette Hus? Eller ser de kun paa Manglerne, at det er gammelt, umoderne, ja grimt? Hvem ved, og hvor meget kan man forlange af sine Medmennesker?

Men eet ved jeg: at alle vi, der er gaaet ud og ind de mange Gange ad den gamle Port, vil altid i vore Hjerter bevare et smukt Minde om det gamle Hus; og møder vi paa vor Vej et gammelt Hus eller en anden gammel Ting, da vil vi have lært, før vi kritiserer, at tænkes "Hvem véd, hvilke smukke Minder, der maaske for andre kan knytte sig til dette?"

Erling Johansen.

Erhard og Caroline Geertsens Ejendom, Frederiksgade 65, Aarhus.